

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie M. B.

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 1 lipca 2026 r.

skargi obrońcy

na wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 18 listopada 2025 r., sygn. akt IV Ka 775/25,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 31 stycznia 2025 r., sygn. akt VI K 623/19,

i przekazujący sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił

1. oddalić skargę;
2. obciążyć oskarżonego uiszczoną opłatą od skargi.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 31 stycznia 2025 r. sygn. akt VI KS 623/19 w pkt I umorzył na podstawie art. 113 § 1 k.k.s w zw. z art. 11 § 1 k.p.k. postępowanie karne wobec oskarżonego M. B. odnośnie czynów opisanych w pkt od I do VIII oraz od X do XII części wstępnej wyroku. W pkt II wyroku umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego co do czynów opisanych w pkt IX oraz XIII

części wstępnej wyroku w oparciu o art. 113 § 1 k.k.s w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. Wyrok zawierał także rozstrzygnięcia co do dowodów rzeczowych (pkt III wyroku).

Apelację od tego wyroku w części dotyczącej umorzenia postępowania na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 11 § 1 k.p.k. wniósł Naczelnik Dolnośląskiego Urzędu Celno-Skarbowego we Wrocławiu. Zarzucając wyrokowi obrazę art. 11 § 1 k.p.k. (zarzut w pkt I), a także obrazę prawa materialnego, tj. art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie przez Sad Rejonowy w Świdnicy, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2025 r. sygn. akt IV Ka 775/25 Sąd Okręgowy w Świdnicy uchylił wyrok w zaskarżonej części i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Świdnicy.

Skargę na wyrok wniósł obrońca oskarżonego. Wyrokowi zarzucono:

„1. naruszenie art. 439 §1 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, a to poprzez nienależytą obsadę sądu odwoławczego, albowiem sędzia orzekający w sprawie powołany został na urząd Sędziego Sądu Okręgowego w Świdnicy na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3) - co mogło mieć wpływ na treść wydanego wyroku;

2. dodatkowo naruszenie art. 439 §1 pkt 2 kpk w zw. z art. 29 §1 kpk przy zastosowaniu art. 113 §1 kks także poprzez rozpoznanie apelacji w składzie jednoosobowym, a więc przez sąd odwoławczy nienależycie obsadzony, albowiem podkreślana przez sąd II instancji kwalifikacja prawna zarzucanego czynu, zawierająca obostrzenie z art. 37 § 1 pkt 3 kks, obligowała sąd II instancji - zgodnie z art. 29 § 1 kpk w zw. z art. 449 § 2 kpk - do orzekania w składzie trzech sędziów;

3. Nadto także naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 454 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, a to poprzez przedwczesne i bezzasadne uznanie, iż ziszczył się warunek z art. 454 § 1 kpk pozwalający na uchylenie wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, podczas gdy Sąd Okręgowy w Świdnicy

zobligowany był poprzedzić rozstrzygnięcie sprawy własnym, uzupełniającym postępowaniem dowodowym, czego jednak nie uczynił i uchylił wyrok sądu I instancji bez jakiegokolwiek własnej aktywności dowodowej oraz bez sformułowania kategorycznej wypowiedzi, wymaganej dla prawidłowego zastosowania art. 454 §1 kpk i zawartej tam reguły ne peius.”

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy.

W pisemnej odpowiedzi na skargę Naczelnik Dolnośląskiego Urzędu Celno-Skarbowego we Wrocławiu wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga jest bezzasadna, albowiem żaden z postawionych zarzutów nie jest trafny, a Sąd Najwyższy nie stwierdził podstaw do wyjścia poza zarzuty w niej postawione. Odnośnie zarzutu pierwszego, to trzeba wskazać, że skarżący nie przywołał żadnej okoliczności, która mogłaby wskazywać, iż poza okolicznością uzyskania przez sędzię X.Y. nominacji w wadliwym postępowaniu (niezgodnym z Konstytucją), a to na skutek wniosku Krajowej Rady Sądownictwa (KRS) ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), zaistniały jeszcze inne okoliczności, które mogłyby prowadzić do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności sędziego. Z uchwały nr [...] /2021 KRS okoliczności takie nie wynikają, dostrzegając przy tym, że zakończenie kadencji na stanowisku Prezesa Sądu Rejonowego w D. przypadało już na koniec roku 2019 r., a w publicznej domenie nie ma żadnych informacji, aby pani sędzia podpisywała listy poparcia do niekonstytucyjnej KRS (kadencje od 2018 r. do maja 2026 r.), czy też pełniła inne funkcje, które stanowiły formę współpracy i poparcia ówczesnej władzy wykonawczej, która starała się zniszczyć niezależność sądów i niezawisłość sędziów. W tym stanie rzeczy nie można – zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. BSA I-4110-1/20 – stwierdzić, aby w stosunku do tego sędziego zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Chybiony jest również zarzut drugi. Sąd pierwszej instancji nie przyjął co do czynów objętych umorzeniem w punkcie pierwszym wyroku konstrukcji z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s., która wymagałaby prowadzenia postępowania przygotowawczego w formie

śledztwa (art. 151a § 2 pkt 1 k.k.s.). Dopiero w apelacji pojawił się taki zarzut skierowany co do decyzji o umorzeniu postępowania. W tej sytuacji sąd odwoławczy mógł procedować w składzie jednego sędziego na podstawie art. 449 § 2 k.p.k., albowiem nie dokonano w wyroku sądu pierwszej instancji ustaleń skutkujących koniecznością nadzwyczajnego obostrzenia kary na podstawie art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. To, że w uzasadnieniu wyroku sąd odwoławczy uznał, iż spełnione są warunki z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s., może prowadzić dopiero do przyjęcia takiej konstrukcji w przyszłym postępowaniu toczącym się przed sądem pierwszej instancji. Nie mógł być uwzględniony również zarzut trzeci skargi. Sąd odwoławczy wyraźnie wskazał, uznając oba zarzuty apelacji za zasadne, że przepis art. 454 § 1 k.p.k. uniemożliwia mu dokonanie koniecznej korekty wyroku, w którym doszło do umorzenia postępowania (str. 6 uzasadnienia). Zważywszy na przyczyny uwzględnienie obu zarzutów apelacji jasne jest, że sąd odwoławczy korekty wyroku w zaskarżonej części upatrywał w konieczności skazania oskarżonego, czemu sprzeciwiał się art. 454 § 1 k.p.k.

Z tych wszystkich powodów należało orzec jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł]